

מתוך חוברת 141 דצמבר 2018: "ספרות ילדים ונוער" בעריכת ד"ר רננה גרין חג הספר 1978 או גלגולו של שיר

דפנה חיימוביץ'

אני מסובבת את 'גלגל הזמן' ארבעים וחמש שנים לאחור. שנתי הראשונה כמורה. מחנכת כתי א' בביה"ס 'יד המורה' בירושלים. לאחר שנתיים שלוות כגננת במרחבי הקיבוץ הירוקים, עם 14 ילדים רכים המטופלים בידי כמה מטפלות, אני מוצאת את עצמי ניצבת, לראשונה בחיי, אל מול עשרות זאטוטים נרגשים. דחוסים בין ארבעה קירות, מצטופפים יחדיו 42 ילדים מהשכונות 'שמואל הנביא', 'רמת אשכול' ו'מעלות דפנה' בירושלים.

היה זה בשבוע הראשון לעבודתי, כאשר **חנה** – תלמידת המכללה האקדמית לחינוך ע"ש דוד ילין (או סמינר דוד ילין), נתבקשה 'לשוטט' בין כיתות אלף ולבחור במורה ובכיתה הנראות בעיניה מתאימות להתנסותה בהוראה. לשמחתי היא בחרה בכיתתי. מאז, לאורך כתיסר שנות הוראה בירושלים, הייתי מורה מאמנת לתלמידות המכללה. במסגרת זו התמזל מזלי להכיר את המדריכה הפדגוגית, מרים עדן ז"ל. בעת ביקוריה בכיתתי, זכיתי בדו-שיח מעשיר ופורה בנושאי הוראה וחינוך, שחזק את גישתי שניצנה החלו לבלב בעת היותי גננת בקיבוץ.

שנת 1977. הולדת בני איתי. בבקשתי למשרה חלקית, ניתנה לי האפשרות להיות מורה מסייעת בכיתת החטיבה לגיל הצעיר במכללת דוד ילין. שם התגבשה השקפתי על אודות עקרונות חינוכיים המתחשבים בצרכיו, כישוריו וקשייו של הילד, תוך פיתוח תכניות לימוד מגוונות שמעוררות בתלמידים עניין ויצירתיות.

בשנה שלאחריה חזרתי להיות מחנכת כיתה א'. הפעם – בבי"ס "שרת" הקרוב למכללה. הייתי מורה צעירה, חדורת רצון לרענן, לחדש וליצור תכניות מגוונות לתלמידים, ואחת המשימות החשובות בעיניי הייתה לחבב את הספר על הילדים. לשם כך הקפתי את חדר הכיתה במדפים, שעליהם הונחו ספרי ילדים מובחרים עם איורים צבעוניים. הילדים היו ניגשים, בוחרים, מדפדפים וקוראים, כל אחד בהתאם ליכולתו. בכל הזדמנות הייתי קוראת באוזניהם סיפורים קצרים ושירים ובעיקר סיפורים בהמשכים. זכורים לי, למשל, ספריה של רעיה בלטמן על **עלילותיהם של ניסן ורחמים משיכון ב'**, וספריה של טובה הרשקוביץ' על **הגמד סיפורון**, ועל **קוקי חבקוקי** התוכי השובב. הילדים היו מצפים בכליון עיניים להמשך הסיפורים. קיוויתי שבגילם, עם סקרנותם, דמיונם הפורה והקשר שלהם אליי, אפשר לזרוע את הזרעים שיצמיחו בעתיד אנשים קוראים, מתעניינים, מעמיקים.

לאחר סיום השלב של הקניית הקריאה, כנהוג בכיתה א', היה עליי להכניס לקראת 'חגיגת הספר', שבסיומה אמורים לקבל את המקראה הראשונה. עיינתי בדפים עמוסי השירים והדקלומים על "הספר – ידידי הטוב" שקיבלתי מחברותיי, ובליבי גמלה החלטה שלא לחזור על חגיגות שבהן ילדים "מאולפים" מדקלמים דקלומים שחוקים באוזני ההורים. חיפשתי אחרי חוויה משמעותית ויצירתית, שתישאר חרות בזיכרונם.

חשבתי, התלבטתי ומצאתי: אצור "פינות קריאה" באולם הספורט, ובכל אחת מהן יישב הורה ויקרא סיפור באוזני קבוצת תלמידים ישובים על שטיחים וכריות, וזאת כחלק מתוכנית החגיגה. ואכן בחרתי בסיפורים ונידבתי את ההורים. לאחר פעילות זו היינו אמורים להתכנס בצוותא לשם חלוקת המקראה המוכרת. התלבטתי כיצד ליצוק תוכן משמעותי גם במפגש זה. בראשי צץ רעיון, שהיה חדשני ביותר באותם ימים:

נודע לי שעיתונאי בשם **יהודה אטלס** הוציא זה עתה ספר ילדים ראשון: **והילד הזה הוא אני**. בדקתי ונוכחתי לדעת שהספר יכול להתאים לתלמידיי: שירים קצרים ומובנים, טבולים בהומור, לקוחים מעולמם ומאפשרים הזדהות, מלווים באיורים עדינים וייחודיים.

עלה בדעתי לפנות אליו ולבקשו להגיע למסיבה, לשוחח עם הילדים והוריהם, לענות על שאלותיהם ולהעניק לכל ילד ספר עם הקדשה. כשהצגתי את הרעיון בפני הסמינריסטיות שלי, הן היו נלהבות. גם הנהלת בית הספר שאמרה הייתה לרכוש את הספרים, שיתפה פעולה ברצון.

למחרת התקשרתי למערכת "ידיעות אחרונות" וביקשתי לדבר עם מר אטלס. שמחתי והודיתי לו על שנענה להצעתי ברצון.

בישרתי לילדי הכיתה על בואו, אך נבצר ממני לעשות הכנה מעמיקה מכיוון שהיה זה ספרו הראשון. היום, כשמפגשים עם סופרים הם עניין שבשגרה, אני סבורה שתהליך ההכנה לקראת מפגש כזה הוא חיוני והכרחי. הילדים מתוודעים למכלול יצירותיו של הסופר, על הייחודיות שבהן, יכולים לנסח שאלות שישאלו במפגש, וכן להכין "אלבום" שבו מקובצים איורים ותגובות שציירו או כתבו הילדים בעקבות היכרותם עם היצירות. כך נהגתי לאורך השנים כמורה ולאחר מכן כמדריכת מורות.

והנה הגיע היום המיועד. חגיגיים ונרגשים צעדו הילדים בליווי הוריהם, כשבידי כמה מהם עוגה בצורת ספר. לאחר דברי ברכה קצרים התפזרו הילדים בין הקבוצות, שבהן קראו ההורים את הסיפורים שנבחרו. זכורות לי "פינות הקריאה" של נירה הראל, עודד בורלא, לאה גולדברג וע. הלל. על השלטים מאירי העיניים, שהוכנו בידי הילדים, צוינו שמות הסופרים ושמות היצירות. הילדים היו מרותקים. לאחר שהסתיים חלק זה התכנסנו לחלקה השני של המסיבה.

במפגש המסקרן הצליח יהודה אטלס ליצור קשר חם ובלתי אמצעי הן עם הילדים והן עם ההורים. הוא שילב בדבריו רצינות עם הומור וסחף את כולנו. הוא קרא משיריו ולבסוף חילק לכל ילד ספר עם הקדשה אישית. בימים הבאים לא היה תלמיד שלא קרא בהנאה ובהתלהבות בספר. זכורים לי באופן מיוחד כמה תלמידים שהתקשו בקריאה, ובזכות החזרה על השירים הקצרים והקליטים הם זכרו אותם בעל פה וכך התגברו על מחסום הקריאה.

עד היום אני יכולה לחוש בחיבוקה החם של מרים עדן-המדריכה הפדגוגית, שניגשה אליי בתום האירוע ובפיה שבחים על המסיבה המיוחדת. ידוע לי שהיא שיתפה בחוויה את חברותיה לצוות ואת תלמידותיה **בסמינר במגמה לגיל הרך. גם קבוצת הסמינרסטיות שלי היו שותפות וסיפרו על האירוע לחברותיהן.** וכך, הופץ הרעיון ולמרבה השמחה, הפך הניסיון הראשוני של מפגש עם סופר, לחלק מהותי, המעוגן בתוכנית הלימודים של כל בית ספר ברחבי הארץ.

במהלך כיתה ב' השתלב עידוד הקריאה בעידוד הכתיבה. הילדים התנסו בכתיבת סיפורים קצרים פרי דמיונם, בסיוע גירויים מעוררי דמיון כמו תמונות, משפטי פתיחה, מילות מפתח וכדומה. בסוף השנה קיבל כל ילד שי – חוברת שבה כונסו הסיפורים שחיברו כל ילדי הכיתה. בתקופה זו התעורר בי שוב הרצון לכתוב, תחביבי הישן והטוב מאז ימי ילדותי, כאשר פורסמו חיבוריי בעלון בית הספר. בהשראת תלמידיי וילדיי וכן בהשראת הספרים הרבים שהייתי קוראת באוזניהם השכמ והערב התחלתי לחבר שירים לילדים. אזרתי עוז ושלחתי כמה מהם לעיתוני הילדים.

באותה עת ערכה בינה אופק את המדור **ידיעות אחרונות לילדים**, שפורסם אחת לשבוע במשך כעשור. השיר הראשון שנשלח, נכתב על פי רעיון שהביעה בתי גילי בת החמש כשאמרה לי בוקר אחד: "את יודעת, אמא, את לא צריכה להדליק את האור בחדר. לאיתי יש תלתל זהב אחד שמאיר לי את החדר בחושך." כך, מבלי להתכוון, נולדה שורה מתוך שירי הראשון לילדים (היום גילי היא משוררת, שהוציאה לאור כמה ספרי שירה בעברית ובאנגלית ושיריה מופיעים באנתולוגיות שירה חשובות). אושר עצום מילא את ליבי כשקיבלתי את מכתבה הראשון של בינה אופק, השמור עמי עד היום: "שירים חמודים מאוד. בחרתי בשירים 'לכבודי' ו'תלתל זהב'. הם יודפסו באחד הגיליונות הקרובים". וכך ארע. ב- 2 בדצמבר 1981 התפרסם השיר 'תלתל זהב', שנכתב כאמור בהשראת בתי:

תלתל זהב

"אמא, בואי נא,
כך קראה בתי,
"אמא, בואי נא,

התבונני אתי:
תלתל-זהב אחד
מאיר לי את החדר,
תלתל-זהב נחמד,
בו קרן-אור רועדת.
תלתל-זהב אחד
משערות אחי,
תלתל זה מיחד,
יפה הכי-הכי!"
אפל הלילה כאן,
אפל הוא ושחור,
אבל תלתל קטן
מפיץ סביבנו אור!"

כחודשיים אחריו, ב- 27 בינואר 1982 התפרסם השיר 'לכבודי':

לכבודי

לכבודי, ביום-הולדת,
לבשו שמים לבן תכלת;
לכבודי, היום בת שש,
חבשה השמש כובע-אש,
ענבו העצים עניבות ירקות
ופני החיות לכבודי שוחקות.

לכבודי, ביום-הולדת,
הואילו עננים לגשת;
הם נגשו מאד קרוב
וברכות שלחו לרב.

עננה אחת הגיחה (הניחה),
כתר על מצחי הניחה
ואותי נשקה בחן.
"תודה", לחשתי, ו"חן-חן".

מעודדת ומרוגשת, כתבתי ושלחתי מפרי עטי לכל עיתוני הילדים שהיו קיימים אז בשפע: "פילון", "פשוש", "משמר לילדים", "דבר לילדים", "שיני חלב" ... (חבל שאינם כיום). בכל פעם, כאשר שיר היה מופיע באחד מהם, הייתי קוראת אותו בהתלהבות באוזני תלמידיי וילדיי, עוקבת אחר תגובותיהם. לאחר שהיה בידי אוסף שירים שפורסמו בעיתונים, פניתי במכתב לבינה אופק והתעניינתי כיצד אוכל להוציאם לאור כספר. בינה תיארה בפניי את הקושי הכרוך בכך והציעה לי לנסות לכתוב סיפורים, שכן זה עשוי להגדיל את הסיכוי להוצאת ספר. הצרתי בליבי על כך, כי סברתי שילדים יכולים להפיק משירה הנאה ואושר וכן עושר על היבטיו השונים. מלבד זאת חששתי, שאיני יודעת לחבר סיפורים לילדים. למרבה הפלא נולדו כתריסר סיפורים, היונקים מחוויות ילדיי וילדותי ומפרי דמיוני. את כתב-היד, שאכן נכתב בכתב יד, שלחתי להוצאת "דביר". כמה הופתעתי לקבל טלפון מהעורך דאז, ברוך שראל, שהציע להיפגש במשרדו. כשבישר לי שהתייעץ עם אוריאל אופק והוא מעוניין להוציא לאור את כתב-היד, הרגשתי שחלום חיי עומד להתגשם. אחרי מלאכת עריכה מסורה זכה הספר לצאת לאוויר העולם בשם: **לבדי ולא לבדי**. כאשר הספר הומלץ על ידי משרד החינוך להפצה בגני הילדים ובתי הספר, התקשיתי

להאמין. פרסומו עורר בי את הדחף לכתוב עוד. כעבור "הריון" של שנתיים נולד "אחיו": סיפורים
במספרים בסדרת "שעת קריאה" בהוצאת "מסדה".

לאורך כל השנים לא נטשתי את אהבתי לשירה. הקדשתי שעות מענגות לקריאת ולהקראת שירתם של
פניה ברגשטיין, אנדה עמיר, ע. הלל, מרים ילן, לאה גולדברג ובהמשך – נורית זרחי, חגית בנזימן,
שלומית כהן-אסיף, עדולה, יהונתן גפן ואחרים. לא נואשתי והמשכתי לשלוח את השירים להוצאות
ספרים עד אשר התבשרתי שהוצאת "מעריב" קיבלה אותם. בספר **חלומות בעננים** ניתן למצוא שירים
שפורסמו בגרסה דומה בעיתוני הילדים השונים, שנים רבות בטרם עלה בדעתי להוציאם לאור בספר.

לדוגמה, השיר '**לכבודי**', שהתפרסם ב'ידיעות אחרונות לילדים' והופיע בספר כעבור 14 שנים בגרסה זו:

רק לכבודי

לכבודי ביום ההלדת
לבשו השמים גלימה מיחדת.
לכבודי, היום בת שש,
חבשה השמש כובע-אש.
העצים בבגדים ירקים
וכל-כלם רק לי מחכים.

לכבודי ביום ההלדת
עננים רצו לרדת.
התקרבו לאט-לאט
בראשי נגעו כמעט.
עננה אחת קטנה
לי הושיטה מתנה:
אלבום של תמונות
שכל הזמן משתנות.

כשאני מנסה לנתח את השוני בין הגרסאות אני סבורה, שהוא נבע הן מההעדפה שלי להשתמש בלשון
שהיא נהירה יותר לילדים, הן משיפור החריזה והן משימוש בדימויים מוחשיים יותר. למשל, השורה
המקורית ששונתה מ"לבשו השמים לובן תכלת" ל"לבשו השמים גלימה מייוחדת." ובסיום, העדפתי את
דימוי העננים המשתנים כתמונות באלבום.

דוגמה נוספת היא השיר '**במגרה**', שהופיע ב'דבר לילדים' ב- 18 במאי, 1982.

במגרה

כאשר כלם נחים, ובבית שקט,
ואני לבדי – אין עם מי לפטפט,
אני חושבת לעצמי:
"איך יעבור לו הזמן,
במה אמצא לי ענין?"
ובעוד אני יושבת
ולעצמי חושבת,
נתקלות עיני במגרה
לגמרי במקרה,
וכבר אני יודעת:
משהו פה יקרה!

לבטח אמצא לי דבר מענין,
בו אוכל לעסוק, או רק לעין.

ואז אני פותחת
ויכולה לי לקחת:
מעטפות ומכתבים –
לשלוח לקרובים.
דפים וניירות
ועוד שאריות,
אותם אפשר לגזור –
לי זה יעזור.
אסף מפיות
תענוג לראות,
עפרונות שבורים
להכין קצת שעורים,
שעון בלי שעה
מסרק בלי מראה,
סודות – אולי מאה
והמגרה –
עוד מלאה.

שיר זה פותח את הספר **חלומות בעננים** ושמו שונה ל'**מציאות**':

מציאות

כשהבית שקט
איך עם מי לפטפט,
אני פותחת מגרה,
שכל הזמן היתה סגורה.
אני ממששת
ודגה ברשת
מציאות קטנטנות
ישנות-נושנות:

בולים בלי שנים,
פעמון של אופנים,
עלים שנשרו מעצים,
נירות נוצצים-נוצצים.
נוצות של יונים
מלפני שנים.
שעון בלי שעה,
מסרק בלי מראה,
חלומות – אולי מאה
והמגרה עוד מלאה.

השיר שפורסם בספר קוצר ונעשה, לדעתי, בעל מקצב קולח יותר. הושם דגש הן על יתר צליליות והן על תיאורים ציוריים יותר. למשל, השורה "ואז אני פותחת / ויכולה לי לקחת", שונתה ל"אני ממששת / ודגה ברשת / מציאות קטנטנות / ישנות-נושנות". ה"סודות" שבסיום השיר המקורי שונו ל"חלומות", וכך התאימו יותר לרוח הספר ולמוטיב המרכזי שבו.

זמן קצר אחריו, יצאה לאור בהוצאת מודן חוברת קריאה ועבודה לתלמידי הכיתות הבינוניות, ללימוד, להעשרה ולעידוד כתיבה יצירתית: **לפרוח עם שיר – על שירים ומשוררים**. הפרקים **השונים** בחוברת, משקפים את היסודות השיריים ומזמנים לילד היכרות והתנסות: 'להכיר שיר', 'לפגוש משוררים', 'לגעת במילים', 'להרוז חרוזים', 'לדמיין ולחלום', 'להרגיש בלב', 'לכתוב שירים'. בפרק 'להשלים שיר', הילדים מתבקשים לכתוב פתיחה או סיום לשירי.

הספר מביע את הערכתי לשירה, אשר בה, כהגדרתו של המשורר והפילוסוף האנגלי, **שחי במאה ה-18** קולרידג' **סמואל טיילור**: "מיטב המילים במיטב סדרן".

אכן, ההקפדה על בחירת המילה הנכונה והמדויקת והנחתה במקום הראוי בשיר, חשובה בספרות ובעיקר בשירה. הזנת מילה ממקומה, החלפתה באחרת או מחיקתה, עלולה למוטט את בניין הפלאים של השיר.

ומכיוון שהשירה (הטובה) היא כה מורכבת, רבת פנים, משמעותית ופרשנויות, אני חושבת שהיא אינה ניתנת להגדרה. צריך לחוש אותה. לאפשר לה לנגוע במהות חיינו, ברגשותינו, לספק לנו תחושה של משמעות.

היטיב להביע זאת נתן זך בשירו **הצייר מצייר**: (קטע מהשיר)

...המשורר אינו שר,
הוא הר בצדי הדרך,
או עץ או ריח,
משהו בורח...
או מים, משהו רחב, בלתי מובן
כמו רוח, או אניה, או שיר
משהו שמשאיר

ולגבי שירה לילדים, אני סבורה שכאשר ילד מאזין למילותיו של שיר הכתוב בשפתו (הלשונית והנפשית) ומביע רגש עמו הילד (הוא) יכול להזהות, יש בכוחו של השיר להרחיב ולהעשיר את עולם הרגש של הילד, את עולם הדמיון שלו ואת שפתו (לשונו). הילד יכול להפיק הנאה רבה מההתרחשות המתוארת בשיר וכן מהצליליות, המקצב והחריזה. פורמט שירי קצר ותמציתי של שיר ילדים תורם לקליטתו וזכירתו, ובכך מתאים ליכולת הריכוז של הילד הרך.

על השאלה מהו שיר טוב, מנסה לענות בשיר ילדים המשורר דוד אגמון:

מהו שיר טוב?	מהו שיר טוב?
הוא פרח פורח,	הוא פשוט, הוא צפור
שכבר מרחוק	נחבאת, לא נראית
חשים את הריח.	ונגלית במזמור.

מהו שיר טוב?	מהו שיר טוב?
הוא פרח פורח,	הוא גלוי והוא סוד,
בו עצב ענן	בו שתים מלים
ושמש זורח.	והוא עוד... והוא עוד...

אוסף את דבריה של ד"ר דפנה בן צבי, המנסה להסביר "מה מנחם בשירה", כשהיא מתייחסת לשירת מרים ילן-שטקליס ולשירה בכלל. לדעתה קסם השירה "הוא ביכולת להעביר לא רק תוכן ומסר, אלא גם-אולי בעיקר-ביכולתה להעביר רגש. להדהד אותו, להשמיע אותו..." ולגבי הנחמה שמעניקה השירה היא אומרת: "היא מחזירה אותנו אל הממד הרגשי-יצרי-פרטי של השפה ומצליחה לתפוס באמצעות המילים, את מה שעל פי רוב חומק מהן... רגשות, תחושות אישיות... השירה מצליחה לדבר את מה שעל פי רוב נותר כלוא בתוך שתיקה..."
עליי להודות שבליבי מקננת משאלה שיבוא היום בו ייצאו לאור יותר ספרי שירה לילדים – חדשים, מרתקים, מקוריים – והורים ואנשים שעיסוקם בחינוך, ירכשו אותם למען הילדים.

ובחזרה לחיי השזורים בספרים: לאחר שבע שנות עבודה הגיעה שנת השבתון המבורכת, שבמהלכה התחלתי בלימודי תואר ראשון באוניברסיטה העברית בחוג לתולדות התיאטרון ובחוג ללימודים כלליים, ובמסגרתו השתתפתי בקורס לספרות ילדים. עם סיום הלימודים התחלתי לעסוק בהנחיית מורים בתוכניות ובשיטות לימוד ייחודיות לפיתוח לומד פעיל ועצמאי. במסגרת זו פיתחתי עם צוותי המורים והמנהלים תכניות אישיות וקבוצתיות, בדגש על תחום האוריינות, תוך שילוב אמנויות בטקסטים ספרותיים, פעילויות לעידוד קריאה ולעידוד הבעה אישית ויצירתית. בתקופה זו נהגתי להיפגש עם תלמידי כיתות א-ב במסגרת תוכניתי "פגישה עם סופר-ת", קראתי פרקים מספריי ועניתי לשאלותיהם הסקרניות.

לאחר שנות עבודה רבות כמנחה, הצטרפתי לאישי **מדדכי**, שנשלח לפריס מטעם עבודתו. עיר האורות הרחיבה את אופקיי והעשירה אותי בשפע של חוויות תרבותיות, אמנותיות, קולינריות ואחרות. לאחר שובי ארצה לימדתי עברית באולפן ובד בבד סיימתי לימודי תואר שני באוניברסיטת בן גוריון במחלקה לספרות במגמת כתיבה.

בשנים האחרונות, כפי הנראה בהשראת הלימודים והזמן שהתפנה עקב פרישתי מהעבודה, שב אליי להט הכתיבה המבורך ולא נטש אותי עד היום. כתב העת המקוון "**הפנקס**" שימש ועדיין משמש במה קבועה לשיריי החדשים. נמלאתי חוויה כאשר לפני **כארבע שנים** יצא לאור בהוצאת "מטר" ספר השירים לקטנים: **תלתלים**, בו "מככבת" נכדתי יולי בעלת התלתלים.

השנים שחלפו והמשפחה שהתרחבה הביאו לשינוי, ובשיר החותם את הספר **תלתלים**, ה'אימא' הפכה ל'סבתא'. השיר כמעט לא שונה למעט הוויתור על הבית המתאר את **אשר** אפשר לקנות בחנות ב'ליטרים' וב'קילוגרמים'. השיר שנקרא במקור '**יש חנות לאימא**' ופורסם ב"פילון" ב- 15 בפברואר, 1990, **לוטש** והפך להיות כעבור 24 שנים '**החנות של סבתא**':

יש חנות לאמא

יש חנות לאמא,
לעולם אינה סגורה,
צעצוע אין בה
ואף לא סכריה;

זו חנות של נשיקות
וגם של חבוקים
הפתוחה תמיד –
בחול ובחגים.

אפשר לקנות בליטרים
אפשר גם ביותר
אפשר בקילוגרמים
העיקר – מה שיותר.

ואימא מחלקת
חנם לילדיה
ביום אחד עשרים
למחרת – אפילו מאה.

לפעמים היא מבקשת
עודף – היא רוצה.
ואז היא מקבלת
חבוק עם נשיקה.

החנות של סבתא

יש חנות לסבתא,
אף-פעם לא סגורה.
צעצוע אין בה
וגם לא סוכריה.

זו חנות של נשיקות
וגם של חבוקים,
אשר פתוחה תמיד
אפילו בחגים.

וסבתא מחלקת
חנם לנכדיה,
ביום אחד שלושים,
ואולי גם מאה.

לפעמים היא מבקשת
עודף ומחכה,
ואז היא מקבלת
חבוק עם נשיקה.

**ומתאים לסיים ב"חיבוק עם נשיקה" שנשלחים אליכם, קוראיי הצעירים והמבוגרים, מה"החנות"
של אם וסבתא הכותבת שירים.**